

mindre efter deres Forsørger, end de faar efter den nugældende Lov.

Til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]), som udtalte, det var naturligt, at Sætserne ned-sættes, saaledes som det nu foreslaas, vil jeg sige, at det kan jeg absolut ikke erkende. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem vil faa Medhold ude i Befolkningen i dette Synspunkt. Jeg imødeser meget gerne en Debat fra andre Talerstole end netop denne om et Princip som dette, hvorefter en Enke faar 5 000 Kr. mindre efter en Forsørger, eller en Invalid, der er ramt af 100 pCt.s Invaliditet, faar 6 000 Kr. mindre end efter den nugældende Lov.

Til det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birke) skal jeg sige, at jeg havde ærlig talt ventet, at det ærede Medlem havde erkendt, at han havde taget fejl i de Sammenligninger, han foretog ved første Behandling; saa havde den Sag i og for sig været ude af Verden, thi det kan ske for enhver, at man ikke har haft Tid til at sætte sig ind i et Spørgsmaal. Men tværtimod forsøger det ærede Medlem et Forsvar for sin Udtalelse. Det synes jeg ikke gør hans Stilling bedre; for det nytter jo ikke noget som helst at drage den Sammenligning mellem, hvad der skete i 1919, og hvad der sker i 1927, med Hensyn til Ulykkesforsikringsloven. Men der er en Ting, jeg i hvert Fald synes er interessant, nemlig at man har faaet konstateret, at det ærede Medlem vidste Besked; og Hensigten var altsaa at fabrikere et saadant Forsvar som det, der blev givet ved første Behandling. Med Hensyn til Dagpengenes Forhøjelse i 1919 nævnte det ærede Medlem Pristallet. Men det ærede Medlem ved jo saa udmærket godt, at denne Lov ikke retter sig efter Pristallet; det ærede Medlem ved lige saa udmærket godt, at det ikke er Pristallet, der sætter Grænserne for Dagpengene, men det er Lønningerne, det er Daglønner. Det ærede Medlem ved, at Ulykkesforsikringsloven slet ikke bygger paa Pristallet, men fastsætter, at Ydelserne er et bestemt Antal Gange Lønnen med visse Minimums- og Maksimumsgrænser. Det virkelige Forhold er det, jeg har nævnt, at der i Februar 1919 ikke kunde gennemføres højere Dagpenge end 4½ Krone, naar man vilde holde sig indenfor Lovens Rammer, og det drejede sig kun om en midlertidig Forhøjelse, indtil et fuldt færdigt Forslag kunde udarbejdes. Der er ingen Lighed, og der kan ikke skaffes Lighed til Stede her. Og med Hensyn til Erstatningsbeløbene er der jo ikke det fjerneste rigtige i den

Sammenligning, thi som jeg nævnte før, gennemførtes der slet ingen Ændringer med Hensyn til Erstatningsbeløbene. Det, der skete, var, at den socialdemokratiske Minister, der sad i den radikale Regering, udarbejdede et Forslag, hvis Sætser forhøjedes med 100 pCt., og hvis Sætser var dobbelt saa store som af det ærede Medlem nævnt. Men dette Forslag blev ikke gennemført, idet Rigsdagssamlingen blev afbrudt forinden. Jeg kan imidlertid forstaa, at det ærede Medlem ræsonnerer saaledes, at naar en socialdemokratisk Minister forbereder et Lovforslag, saa giver man ham Ansvar for den bestaaende Lov; man beskylder ham oven i Købet for at have gennemført den bestaaende Lov. Det er dog vist en saa urigtig Logik, at man ikke behøver at drøfte den mere; saa løst er det Angreb, der blev ført paa den socialdemokratiske Minister, og saa løst er det Forsvar, man fører for det foreliggende Nedskæringsforslag.

Men saa var det ærede 8de tingvalgte Medlem og den højtærede Minister ligeledes inde paa at tale om, at Lønningerne var steget siden 1916, og derfor var det forsvarligt at give mindre end to Trediedele af Daglønner i Dagpenge. Ja, Regeringen og de tre Partier, som her følger Regeringen, siger altsaa til Invaliden: Din Løn er steget siden 1916, saa faar du ikke to Trediedele i Dagpenge, du kan nøjes med knapt tre Femtedele. At Kronens Købeevne er faldet betydeligt siden den Tid, det taler man naturligvis ikke om. Men hvorfor gennemfører man ikke det Princip i andre Forhold? Hvorfor siger man ikke til Præsten: du har faaet din Løn forhøjet siden 1916, du faar ca. 3 000 Kr. mere i Løn end i 1916; du skal ikke have to Trediedele i Pension; nej, du kan nøjes med knapt tre Femtedele i Pension, for du faar alligevel et lige saa stort Beløb, eller maaske et større Beløb, da din Løn er steget siden den Gang. Hvorfor siger den høje Regering ikke det? Hvorfor siger Venstre, det konservative Folkeparti og de Radikale ikke det? Mon Invaliderne bedre kan taale at blive skaaret ned i Henhold til Lønstigningen end disse Embedsmænd? Eller er de ikke lige saa gode danske Mænd som den Embedsklasse, jeg nys nævnte? Hvorfor siger man ikke det? Nej, det gør man ikke; for det er de svageste og de daarligst stillede, man særlig vender sig imod her. Man fører kun dette Princip igennem, naar det gælder de svagest stillede. Nu ønsker jeg i øvrigt ikke en slig Fremfærd anvendt imod Præsterne eller mod andre Tjenestemænd — det vil jeg gerne understrege, for at Diskussionen ikke